Конгрес
Українських
Націоналістів

Змагатимеш до поширення сили, слави, багатства і величі Української Держави

НАЦІЯ І ДЕРЖАВА

e-mail: nacija@ukr.net www.nacija.org.ua 30 березня 2010 року № 12 (332)

ХРИСТОС ВОСКРЕС! ВОІСТИНУ ВОСКРЕС!

Дорогі друзі!

Головний Провід Конгресу Українських Націоналістів вітає Вас зі світлим святом Христового Воскресіння!

Щороку українці з радістю і щирим сподіванням в серці зустрічають Великодні дзвони, які знаменують перемогу світла над темрявою, добра над злом, надії над зневірою.

Свято Воскресіння Христового сповнює наші душі любов'ю, добротою до ближнього, зміцнює нас духовно та спонукає замислитися над християнськими цінностями. "Святкуючи оновлення нашого життя, оновлюємося і ми духовно! Усе в природі оновлюється – нині весна природна і весна духовна, весна видима і весна невидима" (із Слова св.Григорія Богослова на Пасху).

Сьогодні наша держава переживає непрості часи, але ми, українські націоналісти, не маємо права опускати руки. Ми повинні пам'ятати геройчний чин наших славних попередників, які у значно складніші часи не впадали в зневіру та байдужість. Пригадаймо слова нашої першої голови Слави Стецько: "Будуймо Україну навколо себе"! Саме так, серед політичних негараздів, неукраїнської влади ми зможемо рухатися вперед і розбудовувати й надалі всі разом і кожен зосібна таку Україну, про яку ми мріємо.

Нехай Чудо Воскресіння Христового надихає нас на добрі та праведні справи. Нехай Пасхальне Свято стане для кожного початком нового життя – кращого і добрішого. Нехай Христове Воскресіння буде запорукою миру на нашій землі, духовного відродження нашої Держави, здійснення найзаповітніших сподівань! Христос воскрес! Воістину воскрес!

Олексій ІВЧЕНКО,
голова Конгресу Українських Націоналістів

ПАСХАЛЬНЕ ПОСЛАННЯ

Патріарха Київського і всієї Руси-України ФІЛАРЕТА

Пасхальне послання Патріарха Філарета (УПЦ КП)
Преосвященним архіпастирям, боголюбивим пастирям, чесному чернецтву та всім вірним Української Православної Церкви Київського Патріархату

Дорогі браття і сестри!
ХРИСТОС ВОСКРЕС!

"Радуйтеся!" (Мф. 28, 9). Це вітання було першим, що промовив Ісус Христос після Свого воскресіння. Воно глибоко знаменне і втішне не тільки для мироносиць, до яких спершу було звернене, не тільки для апостолів, але й для всіх християн, які нині урочисто святкують Воскресіння Христове.

Чому воскресіння Христове наповнює віруючих живим захопленням, піднесеною духовною радістю? До воскресіння Христового переважна частина людства не мала живої віри і надії на воскресіння померлих тіл. В язичництві навіть у найбільших мудреців надія на життя після смерті була досить неясною і непевною.

Закінчення на 2-й стор.

ВЕЛИКОДНЕ ПОСЛАННЯ

Архієпископа Харківського і Полтавського ІГОРЯ

всечесному священству й усім вірним Харківсько-Полтавської епархії Української Автокефальної Православної Церкви

Всечесні Отці! Дорогі Брати і Сестри!

Ці світлі весняні дні нагадують нам, що "пасха" дослівно означає "перехід". А Христова Пасха – це найрадикальніший від створення світу перехід: від смерти до вічного життя. У цьому її незгасна новизна, її спонука до кожного з нас – плекати в собі талант відкриття нового світу, "нового Єрусалиму, що сходить з неба" (Одкр. 3:12).

Свій перехід до "нового Єрусалиму", до вічного Небесного Царства, ми починаємо вже нині, зі здійснення християнської місії в світі, що заблукав серед спокусливих матеріялістичних доктрин, розчарувався в технологічному проґресі – і злякався. Старий світ злякався шляху вперед, бо втратив віру. Відтак же його вражена уява почала продукувати в масовій свідомості образи майбутніх екологічних катастроф, воєн цивілізацій, демографічних потрясінь. А порятунок від криз і катастроф став шукатися в зупинці проґресу або й у поверненні назад.

Закінчення на 2-й стор.

ПАСХАЛЬНЕ ПРИВІТАННЯ

Верховного Архієпископа Києво-Галицького Української Греко-Католицької Церкви Блаженнішого ЛЮБОМИРА

Високопреосвященним та Преосвященним Владикам! Всечеснішим і всесвітлішим священнослужителям! Високопреподобним і преподобним ченцям і черницям!
Дорогим у Христі братам і сестрам – мирянам!
Мир у Господі і Боже благословення!
Дорогі у Христі!

Наближається празник всіх празників і торжество всіх торжеств – Воскресіння Христове. З цієї нагоди сердечно вітаю усіх вас та бажаю вам святого та радісного Великодня. Особливо цього року, який проголошений Роком християнського покликання з наголосом на покликанні до богопосвяченого життя, хочу привітати тих, що в монастирях, чинах, згромадженнях та інститутах спільнотного життя здійснюють свій чернечий подвиг: освячують свої душі, служать Богові та ближнім. Дорогі ченці та черниці, нехай милостивий Господь кріпить вас, благословляє ваш подвиг та дає нашій святій Церкві якнайбільше покликань.

Закінчення на 2-й стор.

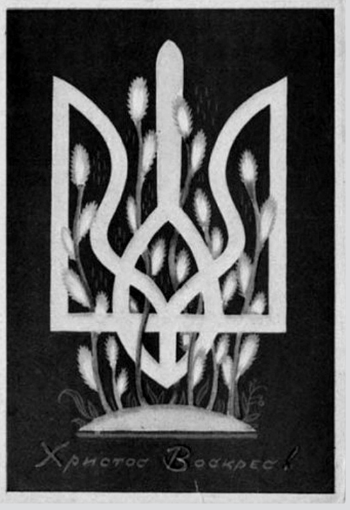
12
4 820102 210017

ХРИСТОС ВОСКРЕС!

Дорогі побратими,
ветерани ОУН-УПА!
Дорогий український народе!

Вже дев'ятнадцятий раз благовістять дзвони по всій Україні, по всьому світу, де живуть українці – Великдень іде в наші родини, символ перемоги життя над смертю, світла над темрявою, добра над злом, правди над брехнею, справедливості над фальшем і злобою.

Для нас, українців, це свято має особливе значення, ми завжди жили вірою і надією: як Христос Воскрес – Воскресне й Україна. Український народ, пройшовши Голгофу воєн, голодоморів, визвольних змагів за незалежність, сибірські мученицькі поневіряння, воркутинські й колимські каторги, здобув незалежність і поволі воскресає до державницького життя за європейськими стандартами на своїй рідній землі.

У цей Великодній День Світлого Воскресіння Господнього Головна Булава Всеукраїнського Братства ОУН-УПА вітає увесь український народ в Україні й поза її межами сущий та бажає земних щедрот, всяких гараздів, Небесного благословення у починаннях та діях на благо України.

Великодні дзвони благовістять мир, злагоду та спокій у нашій Державі, віру, надію і любов у кожній родині. І нехай Ангел Небесний дарує Вам щастя й здоров'я на довгі роки життя, а Господь благословляє та надихає енергією у великій праці на ниві національної єдності в розбудові та утвердженні Української Незалежної Держави.

Бажаємо веселих свят усій нашій великій родині!

НАМ БОГ І УКРАЇНА – ПОНАД УСЕ!
ХРИСТОС ВОСКРЕС! ВОІСТИНУ ВОСКРЕС!

Михайло ЗЕЛЕНЧУК,
Головна Булава Всеукраїнського
Братства ОУН-УПА.
Квітень 2010 року

ПАСХАЛЬНЕ ПОСЛАННЯ

Патріарха Київського і всієї Руси-України ФІЛАРЕТА

В юдейського народу існувала віра у воскресіння, і нею втішалися праотці (див. Іов. 19, 25) і пророки (Іс. 26, 19; Єз. 37,1-10; 2 Мак. 12, 43-44), однак, ґрунтуючись на очікуванні обіцяного Визволителя, Який має знищити смерть, ця віра була ще тільки сподіванням, позбавленим незаперечного доказу. Крім того, усвідомлення своєї гріховності тривожило людину й ослаблювало в ній надію на воскресіння для блаженного вічного життя.

Воскресіння Ісуса Христа, Який переміг смерть, дає нам тверду надію на наше майбутнє воскресіння. Апостол Павло говорить, що наше воскресіння стає можливим завдяки воскресінню Христовому: якщо Христос воскрес, то воскреснемо і ми, всі люди, незалежно від того, чи віримо, чи не віримо у загальне воскресіння мертвих. Це залежить не від людини, а від Бога.

Як через тілесного родоначальника людства Адама, який вчинив гріх, – підкорилися закону смерті всі люди, з'єднані з ним через тілесне походження, так у духовному родоначальникові Ісусі Христі живуть і воскреснуть усі, духовно відроджені Ним, з'єднані з Ним вірою (див. 1 Кор. 15, 20–22; 47–48). Те, що відбулося з Адамом, перейшло на весь людський рід. Тому те, що сталося з Ісусом Христом, у свій час звершиться також над усім людством. Апостол Павло ясно і впевнено свідчить: "Як в Адамі всі вмирають, так у Христі всі оживуть" (1 Кор. 15, 22). Ми помираємо тому, що споріднені з Адамом померлим, а воскреснемо через те, що хрещенням з'єднані з воскреслим Христом.

Дорогі браття і сестри! Нас не повинно турбувати питання: воскреснемо ми чи не воскреснемо. Якщо Бог сказав: воскреснуть всі люди, – значить воскреснуть. Спаситель наш Ісус Христос твердо обіцяв: "Я живу, і ви будете жити" (Ін. 14, 19). Усі люди повстануть із праху земного і з'єднаються зі своєю душею для нового безболісного, безтурботного, нескінченного життя у Христі і з Христом. Але, крім блаженного вічного життя, існують і вічні страждання. Господь ясно сказав, що грішники підуть на муки вічні.

Переважна більшість людей, живучи на землі, не думає про вічне життя. Вони присвячують себе тимчасовому, земному, забуваючи про своє вічне призначення. Але християни, які є такими не по назві, а по життю, відчувають жадобу вічного життя своєю природою і серцем, і розумом усвідомлюють силу воскресіння Христового. Серед мінливого земного життя славне воскресіння Ісуса Христа дарує душі християнина велику втіху й відраду.

Віруючі вже самим прикладом воскресіння Христового переконані, що з відходом нашого тіла в місце загального упокоєння не все закінчується.

Для людини найтяжчою і найстрашнішою є смерть, тому що вона обриває всі кращі почуття і думки, закінчує всі труди і турботи, – все, чим живе людина. Воскресіння Христове дає нам надію, що смерть не припиняє життя людського духу; вона переносить нашу душу в те життя, яке не має кінця.

Усі ми знаємо, якими гіркими бувають для людини її земні страждання та неминучі в земному житті хвороби. І як би не примножувалося земне благополуччя, на землі не перестануть вмирати люди. Втрата близьких хіба не є горем для кожного з нас? І в якому б достатку не жили люди на землі, вони завжди будуть зі сльозами проводжати до могили тих, кого любили.

Воскресіння Христове дарувало нам віру, сильнішу за ці страждання. Воно дає нам силу перемагати їх, бо радість Воскресіння Христового для всіх християн є джерелом світла, мужності й сили.

Нехай не подумає хтось, що цієї радості у воскреслому Господі достойні тільки люди святі, подвижники, пустельники. Ця радість дарована і нам, слабким і грішним дітям Отця Небесного. Святитель Іоанн Золотоустий у своєму Пасхальному слові говорить: "Нехай ніхто не оплакує гріхів; прощення бо засяяло із гробу".

У ці пасхальні дні сердечно вітаю вас, преосвященні архіпастирі, боголюбиві пастирі, чесне чернецтво, улюблені браття і сестри, зі святом світлого Христового Воскресіння! Поздоровляю з Пасхою Христовою Президента України, Український уряд, Збройні сили нашої держави, всіх християн України і весь український народ. Сердечно вітаю зі світлоносним святом все українство в усіх країнах світу, на всіх континентах. Відзначаючи святу Пасху, будемо зберігати в розумі й серці великодню радість воскресіння з мертвих. Свята Церква закликає і вчить нас жити в мирі, любові, в усякому благочесті й чистоті, чесною працею служити ближнім, всьому українському народу і Українській державі, щоб в день нашого воскресіння бути достойними вічної радості з воскреслим Господом і Спасителем нашим, Якому належить слава, честь і поклоніння на віки віків. Амінь.

Воістину Христос Воскрес!

ФІЛАРЕТ, ПАТРІАРХ КИЇВСЬКИЙ
І ВСІЄЇ РУСИ-УКРАЇНИ
ПАСХА ХРИСТОВА

2010 рік, м. Київ

Закінчення. Початок на 1-й стор.

ВЕЛИКОДНЕ ПОСЛАННЯ

Архієпископа Харківського і Полтавського ІГОРЯ

Закінчення. Початок на 1-й стор.

Страх змін спонукав і багатьох наших співвітчизників шукати порятунку в минулому від такого непевного майбуття. Їхня ностальгія виростає з недовіри до Божого Провидіння. Дехто воліє сховатися від своєї пасхи у примарному світі зниклих імперій, посеред всевладдя єдиної російської мови, підступної омани історичних міфів, викликаючи з минулого привиди всевладних спецслужб і бадьорих парткомів. Ось тут із запліснявілих закутків забуття і виринають на світ політичні шахраї, щоб поживитися на заляканому натовпі.

Господь очікує від кожного з нас, християн, мужності, рішучості, очікує наполегливого простування в майбутнє. Нині визначальними для духовного зцілення суспільства стають приклади жертовної любови до ближнього, до свого народу й держави, досвід самостійної та послідовної політичної діяльності, чесного підприємництва, безкомпромісного захисту справедливости в парламенті, в суді, на майданах, а коли вимагають обставини – силового протистояння насильству. Народжені в імперії зла, ми, старші покоління, молимося за прихід в українську дійсність духовно здорових молодих лідерів, здатних на творчу працю, неординарні рішення, непохитну мужність у боротьбі за своє право вибору.

"Коли хтось у Христі, той – нове створіння" (2 Кор. 5:17), – зауважує до коринтян апостол Павло. А далі тріумфально проголошує: "Старе минуло, настало нове" (2 Кор. 5:17). Хай же пасхальні дні допоможуть нам відчути настання нового світу, відкритого через Христа, як всепереможну реальність нашого життя. І нехай Христова Пасха сповнить кожного з нас, християн, обнадійливим відчуттям власного переходу в новий Єрусалим, – переходу, що починається з великих і малих перемог над примарами минулого, над власним страхом, над спокусою втечі від боротьби зі злом. Хай "нові бурдюки" (Мт. 9:17) наших душ щедро наповнюються "новим вином" (великодній канон, ірмос 3) євхаристійного єднання з воскреслим Спасителем.

Христос воскрес! – Воістину воскрес!

† Ігор
Архієпископ Харківський і Полтавський
Пасха Христова р.Б.2010

ПАСХАЛЬНЕ ПРИВІТАННЯ

Верховного Архієпископа Києво-Галицького Української Греко-Католицької Церкви Блаженнішого ЛЮБОМИРА

Закінчення. Початок на 1-й стор.

Рівно ж вітаю членів нашої Церкви, які останніми роками виїхали в різні країни світу, шукаючи засобів для покращення свого життя.

Питання міграції стане основною темою цьогорічного Синоду Єпископів, який відбудеться у вересні цього року. Ми міркуватимемо над тим, як маємо вам служити у нових обставинах вашого життя. Тому, коли через тиждень зустрічатимете разом зі своєю громадою воскреслого Христа, будьте певні, що ми за вас молимося і стараємося допомогти вам розв'язувати нелегкі проблеми емігрантського життя.

За рік, від минулого Великодня, відбулося багато змін в економічній, політичній і соціальній сферах суспільства в усьому світі та, зокрема, в Україні. Така мінливість нашого буття може нас налякати і знеохотити. Однак щорічне святкування найбільшого в літургійному році празника Христового воскресіння нагадує нам, що на противагу нестабільності подій нашого земного життя слід поставити те, що Боже, яке є тривалим і незмінним. І ця правда дає нам підставу для нашої віри і надії.

На людські плани та діяльність впливає багато внутрішніх і зовнішніх чинників, тому ми не можемо на них будувати свого життя. Натомість Божа правда і любов не минає, а слугує надійною основою для нашого існування і спонукає нас із глибоким спокоєм у серці віддати себе у руки предоброго Небесного Отця.

Ісус Христос усе своє життя на землі присвятив проповіді про свого Отця, а своїм воскресінням це остаточно і назавжди підтвердив. Тож зустрічаймо цей великий празник, цей доказ Божої турботи про наше добро, з великою радістю і вдячністю. Бажаю вам, дорогі у Христі, такого розуміння змісту всього життя Ісуса Христа від чудесного зачаття до світлого воскресіння. Оминаючи всі земні тривоги, з твердою вірою у Господа Бога, у щирій надії зустрічаймо Воскреслого та приймімо Його любов, і тою вірою, надією та любов'ю ділімося з усіма ближніми.

Христос воскрес!

+ ЛЮБОМИР
Дано у Києві, при Патріаршому соборі Воскресіння Христового,
16 березня 2010 року

Наші корпункти

Вінниця	Гусар Віталій	(0432) 35-02-09
Дніпропетровськ	Хоменко Микола	(056) 748-17-92
Донецьк	Олійник Марія	(062) 337-23-48
Житомир	Крук Микола	(0412) 44-52-32
Запоріжжя	Тимчина Василь	(0612) 67-31-82
Івано-Франківськ	Салига Роман	(0342) 3-11-35
Кіровоград	Тріщенко Віктор	(0522) 36-95-25
Київська обл.	Сахацький Олександр	(04497) 4-92-93
Київ	Шепетюк Юрій	(044) 278-63-89, 279-68-34
Луганськ	Олександр Антонов	8-093-903-86-62
Луцьк	Хомич Іван	8-095-92-66-154
Львів	Пшевлоцький Микола	(0322) 38-67-63
Миколаїв	Яценьо Софія	(0512) 49-67-90
Мукачеве	Ференц Петро	(03131) 2-25-45
Одеса	Парфенюк Василь	(048) 758-31-13
Полтава	Квачова Олеся	(0532) 28-053
Рівне	Кривко Ігор	(0362) 23-78-55
Севастополь	Проценко Володимир	(0692) 48-79-46
Сімферополь	Овчарук Василь	(0652) 29-77-43
Суми	Перетятько Олексій	(0542) 25-88-98
Тернопіль	Білах Іван	(8050) 339-56-12
Харків	Дяків Богдан	(057) 716-02-18
Херсон	Реуцький Іван	(0552) 26-50-56
Хмельницький	Бенюк Ніна	(8096) 362-72-23
Черкаси	Гафінова Любов	(0472) 45-12-05
Чернівці	Лютик Віктор	(0372) 51-02-72
Чернігів	Рябченко Валерій	(04622) 4-38-81

ГАНЬБА!

ГЕТЬ ТАБАЧНИКІВ ІЗ ВЛАДИ!

З ініціативи "Національного вибору" в Івано-Франківську відбулось велелюдне віче на захист українських цінностей

Микола СИМЧИЧ

Солідаризуючись із всеукраїнською хвилею протестів стосовно антиконституційних дій українського парламенту, зокрема прийняття Закону "Про регламент Верховної ради", що поставили під загрозу примати національного розвитку і національних цінностей, і в першу чергу – демократію, свободу слова і європейський вибір, націоналісти Прикарпаття одностайно підтримали резолюцію віча Івано-Франківської громади за ініціативи націоналістичного об'єднання "Національний вибір", яке відбулося в обласному центрі 21 березня 2010 року. В резолюції наголошується, що призначенням на посаду міністра освіти Д.Табачника нове керівництво України "плюнуло" в обличчя українського народу. До речі, показовим і символічним у цьому ж плані виявився і критерій відбору співачки на Євробачення-2010, проведеним під егідою нової влади: відсутність найменших ознак національної самобутності, таланту і професіоналізму; натомість – наявність плагіату, сірятини тощо. Найстрашніше, на думку виступаючих на віче, те, що новоспечений міністр-українофоб отримав владу і доступ до свідомого молодого покоління і тепер осквернятиме їхні серця і душі своїм українонависництвом, зазіханням на територіальну цілісність України, зокрема ідеями відторгнення від України Галичини, Буковини і Закарпаття. Мітингуючі констатували, що стаття Д.Табачника в російській газеті "Известия" під назвою "От Риббентропа до Майдана. Парадоксальние последствия сталинской внешней політікі" містить ознаки злочинів, передбачених кількома статтями Кримінального кодексу України. На такі зухвалі виклики влади український народ відповість рішучим спротивом і міцним згуртуванням і в першу чегу національно-патріотичних сил. Серед вимог, записаних в резолюції віча і адресованих Президенту України В.Януковичу, Голові Верховної Ради В.Литвину, Прем'єр-міністру М.Азарову є й такі:

1. Захистити Конституцію і вдосконалити конституційний лад та основи законодавства в напрямку зміцнення демократії. Негайно повернутись до вимог Конституції в питанні формування парламентської більшості та Уряду України. Змінити виборче законодавство, запровадити відкриті списки при виборах Верховної Ради та мажоритарний підхід при формуванні органів місцевого самоврядування.
2. Розпустити Верховну Раду та уряд Азарова, які привели до Конституційного перевороту, прийшовши до влади неконституційним шляхом.
3. Подолати корумпованість державного апарату, яка останнім часом набула тотального і системного характеру.
4. Утверджувати українські фундаментальні цінності в гуманітарній сфері – українську мову, історичну правду, справедливість, правдивих національних Героїв.
5. Реалізувати європейський вибір України шляхом прискорення інтеграції в Європейський союз, здійснювати ефективну політику безпеки шляхом розбудови боєздатної армії, пришвидшити входження України до Євроатлантичної системи колективної безпеки, ліквідувати іноземні військові бази на території України згідно з Конституцією та договірними зобов'язаннями України.
6. Вживати українську державну мову на всіх рівнях державного управління.
7. Поновити на посаді міністра освіти України Івана Вакарчука.

Мітингуючі також рішуче заявили про свою готовність, у зв'язку із порушенням норм Конституції, до актів громадської непокори та громадського спротиву у випадку спроб наступу на фундаментальні українські національні цінності, бо за ними межа, де перестає існувати Українська національна держава.

Віче об'єднаних націоналістичних сил Прикарпаття "Національний вибір" прийняло також окреме Звернення до Європарламенту з приводу втручання у внутрішні справи України – присвоєння Президентом України Віктором Ющенком звання Героя України Степанові Бандері. Своїм об'єднанням віче націоналісти Прикарпаття продемонстрували, як треба діяти свідомим українцям у нинішніх цілком реальних загрозах знищення української державності і української нації.

м. Івано-Франківськ

МИКОЛУ КОХАНІВСЬКОГО ЗАЛИШИЛИ ПІД ВАРТОЮ

26 березня за сфабрикованими звинуваченнями у хуліганстві був заарештований член Київської міської організації КУН, активіст АнтиТабачної кампанії Микола Коханівський. Проти нього була порушена кримінальна справа за ч.2 ст. 296 КК України. Підставою для цього став інцидент біля Міністерства освіти та науки, коли під час пікету проти перебування одіозного Табачника на посаді міністра, його помічником, якимсь Ворониним, була спровокована бійка з Коханівським.

У понеділок 29 березня відбулось засідання Шевченківського районного суду м. Києва за поданням слідчого про арешт М. Коханівського. Незважаючи на протест адвоката Коханівського Сидора Кізіна, суд залишив Миколу під вартою у слідчому ізоляторі. За словами адвоката, Коханівський перебуватиме в ізоляторі весь час проведення слідчих дій.

Націонал-патріотична громада Києва, включно з представниками КМО КУН, яка зібралась під стінами суду задля проведення пікету на підтримку Коханівського, була вкрай обурена таким рішенням, бо він аж ніяк не є особою, небезпечною для суспільства, щоб тримати його увесь час під вартою. Очевидно, що суд лише виконав замовлення антиукраїнських сил, які керують сьогодні Україною.

Звернула на себе увагу безцеремонна поведінка столичної міліції стосовно абсолютно мирних пікетувальників, чого не було раніше під час подібних акцій. Багатьом учасникам пікету така поведінка міліції одразу нагадала кучмівські часи. Доводиться констатувати, що в Україні розпочався період тиску на національно-патріотичне середовище. Але, за законами фізики, усяка дія викликає протидію. А чим закінчився кучмізм – добре відомо.

Володимир МАНЬКО, "Нація і держава"

ЧОРНИЙ ДОКТОР №2...

(Лист до Президента України В.Ф.Януковича)

Та ще й політика така велася: все в ім'я злиття всіх народів Союзу в один советський народ. Для цього навіть вибиралися кращі на слух слова з інших мов. Так, зокрема, з української – хлопці, дівчата, сорочка, держава, кордон, смак і так далі, якими рясніли московські друковані видання. Йшло зближення. Видавалися російсько-українські словники, в яких ішлося про зближення мов, мало не про їхню ідентичність. Та ще йшов активний обмін молодими спеціалістами (імперія пов'язувала народи не тільки шляхами-дорогами, а й сімейними узами): випускники українських вишів направлялися до Росії, випускники російські – переважно в Україну, Білорусію. Там і осідали. Така була імперська політика.

Але полковник історичних наук ані словом не обмовився про це в своїй провокаційній писанині і не сказав ані про активну, якщо сказати небачену, політику русифікації, українського народу Московською імперією, ані про постійне винищення українського інтелекту упродовж століть. Те ж саме стосується і Другої Речі Посполитої, румунізації Буковини чи мадярщини Закарпаття, де перед Другою світовою війною відродилася Закарпатська Русь. Полковник історичних наук свідомо уникає й слів про імперський великоросійський шовінізм, колоніальне виживання українського народу й ті величезні втрати, що випали на долю його інтелекту – інтелігенції, золотого фонду – селянства, знищеного у вічній мерзлоті дикого Сибірського краю.

Закінчення. Початок в минулому числі.

Наведені мною історичні патякання вашого міністра, Вікторе Федоровичу, свідчать про одне, що це далеко не дилетантські іграшки історика за дипломом, а діяння провокатора за своїм чорним духом. Відомий українофоб, який посів нині таке високе і дуже відповідальне крісло, може ще й не таке викинути у своїй україножерській політиці. Адже досі усі його статті, в яких він безцеремонно називає українців нациками, фашистами і неофашистами чи бандерівцями, не що інше, як широкомасштабна провокація проти Української держави. Він активно і вперто, прикриваючись демократією і свободою слова, уже упродовж кількох років займається розпалюванням ворожнечі всередині країни, ділячи нас, українців, на два нібито різні табори. Але це не так. Я – східний українець і мені близький по духу західний українець. Я не бачу між нами різниці. Я почуваюся у Львові, як в Україні. Саме як в Україні, а не в Малоросії чи в Калузі. Це тільки в Харкові чи в Запоріжжі мені здається, що я випадково опинився в Рязані. У Львові чи Івано-Франківську зовсім не так.

Звичаї на моєму подільському весіллі такі ж самі, як і в подолян Тернопільщини. До речі, той самий подільський Збруч, який Табачник через московське "Известие" хоче віддати Польщі, нічим не відрізняється від мого Південного Бугу, на Вінниччині. Ми, вінницькі подоляки, такі самі, як і подоляки Тернопільщини. Просто гаспадін Табачник не відає, що пише. А якщо розуміє, то, отже, зумисне провокує східних і західних українців. Хоче свідомо вбити між нами клин. Ми вже це проходили після війни, коли Москва посилала українців Сходу винищувати українців Заходу тільки за те, що вони хотіли жити у вільній Україні, а нам, східнякам, вбивали, що наша адреса Радянський Союз, а "нє дом і нє уліца".

Десь приблизно таку аргументовану базу мав би підвести доктор історичних наук. Він же з себе вдає або дилетанта, або "косить" під історика-дурника і стверджує все те, що так хочеться почути Кремлю зі сторінок московської газети "Известия". Все це ведеться не на об'єднання, а на розкол України. Цим займається на своєму естрадно-політичному шоу і Шустер, ділячи нас, українців, на Схід і Захід. Тобто все йде, як за Виговського, до громадянської війни.

Сьогодні у Севастополі палять книжки (так починав і Третій Рейх – улюблений символ порядку Дмитра Табачника, саме гітлерівський Третій Рейх розпочав світову "пожежу" з підпалювання рейхстагу і спалення книжок), таке починається і в Україні з приходом Табачника на посаду міністра.

Закінчуючи свої неісторичні розмірковування, мені хочеться вам, Вікторе Федоровичу, повторити те, з чого я й починав. Одержавши книжку Валентина Чемериса "Загадка Віктора Януковича", я її не спалив, бо палити книжки, як це робилося за Геббельса, а тепер робиться за Табачника, вважаю останньою місією виродка. Таким виродком у моїй свідомості був Адольф Гітлер. Виродком номер два – Геббельс. А про виродка номер три мені просто не хочеться писати. Бо стає дуже боляче і соромно перед усім цивілізованим світом, коли ти дізнаєшся з преси, Інтернету, що в Україні, як і в гітлерівсько-геббельсівській Німеччині, спалюють книжки корінного населення. Спалюють у ті дні, коли на посаду міністра освіти прийшов україножер і ненависник усього українського.

Я Вам бажаю об'єднати Україну, Вікторе Федоровичу, але здорове тіло, як казав мій батько, – ветлікар, – потрібно очистити від корости. Інакше навіть найздоровіша тварина довго не протягне при такій заразі.

З повагою до Вас
Олег ЧОРНОГУЗ,
письменник

ГАНЬБА!

СПАДКОЄМЦІ СТАЛІНА СУДЯТЬ БАНДЕРУ

Марія ОЛІЙНИК,
голова Донецької ОО КУН

Степана Бандеру судили польські окупанти, ув'язнювали фашисти, знищили московські вбивці. А хто ж судить мертвого борця за незалежність України? Український суд?

24 березня Донецький окружний адміністративний суд продовжив розгляд позову про визнання незаконним та скасування указу Президента України Віктора Ющенка про присвоєння Степану Бандері звання Герой України.

Нагадаємо, що 25 січня 2010 року в окружний адмінсуд надійшла позовна заява з такою вимогою скандального донецького адвоката Володимира Оленцевича.

24 березня на засідання суду в складі суддів Віталія Стойка, Олександра Беломестнова та Каріне Абдукадирової прибув позивач Володимир Оленцевич, але не було представника відповідача Ольги Четверикової. Голова колегії суддів Каріне Абдукадирова оголосила, що сторона відповідача 22 березня 2010 року надіслала до суду свої клопотання, згідно зі ст.116 КАСУ, об'єднати цю справу з аналогічною справою позивача Василя Гнатюка, другого секретаря міської організації КПУ, попередній розгляд якої призначено на 26 березня 2010 року. Проте присутній на засіданні В.Оленцевич заявив з цього приводу заперечення, аргументувавши його тим, що його позов побудований не "на емоційному сприйнятті, а винятково на юридичній точці зору", а позов В.Гнатюка – на викритті С.Бандери як "ката" і "посібника нацистів". Суд відхилив клопотання сторони відповідача і продовжив слухання, оголосивши, що 19 березня 2010 року до суду надійшла заява Юрія Валторніста з м.Житомира про залучення його в якості третьої особи на стороні відповідача, яка не заявляє самостійних вимог. У своїй заяві в суд Валторніст стверджував, що "все життя чекав", коли заслуги Степана Бандери перед Україною будуть "гідно оцінені", і тепер вважає за необхідне захищати ім'я Степана Бандери у суді.

Позивач Оленцевич категорично виступив проти залучення Валторніста. Він виголосив цілу промову, яка жодним чи-

Судове засідання 24 березня 2010 року

У кінці березня в Донецькому окружному адміністративному суді, що знаходиться по вулиці 50-ї Гвардійської дивізії, 17, в м. Донецьку, 83052 пройшли 2 судових засідання, постанови яких виносяться іменем України.

ном не стосувалася суті позову, але суд не зупинив "лекції" Оленцевича про Шухевича та виніс ухвалу відмовити Валторністу вступити в справу, бо, згідно з ч. 2 ст. 53 КАСУ, з точки зору суду зі змісту заяви Валторніста не вбачається, які саме його права будуть порушені. Хоча зі змісту "искового заявления" Оленцевича абсолютно незрозуміло, які права Оленцевича порушив указ Президента України. Але суд погодився з думкою В.Оленцевича, що аргументи позивача з Житомира "юридично несолідні", на відміну від аргументів Оленцевича.

Третьою ухвалою суд самостійно, без будь-якого клопотання, залучив у якості третьої особи, згідно зі ст. 53 КАСУ, внука Степана Бандери Степана Бандеру. Своє рішення судді аргументували тим, що "його (онука Бандери. – **Ред.**) права, свободи та інтереси можуть стосуватися рішення у даній справі".

Позивач В.Оленцевич так обгрунтовує свою позицію: "Я вважаю, що указ Ющенка є незаконним, оскільки, відповідно до Закону України "Про державні нагороди України", звання Герой України присвоюється тільки громадянам України, а Бандера ним не був".

Тобто причиною позову являються не політичні переконання донецького адвоката, а його, бачте, громадянська позиція. І це при тому, що позовна заява складена недержавною мовою, що суперечить ст.10 Конституції України та ст.15 КАСУ, згідно з якою адміністративне судочинство здійснюється державною мовою.

Наступне засідання суду призначено на 13 годину 2 квітня 2010 року.

* * *

Засідання суду 26 березня у складі суддів: головуючого по справі Андрія Зеленова, Олени Соколової та В'ячеслава Кіріенка – за позовом, написаним теж російською мовою, Гнатюка – другого секретаря міської організації КПУ – було більш театралізованим. У залі суду знаходилися декілька екзальтованих комуністів. Вони вимагали вести судовий процес російською мовою. Судді змушені були зупинити засідання і роз'яснити, що судові засідання ведуться іменем України і державною українською мовою. Спочатку знову розглянули клопотання представника відповідача Четверикової про об'єднання справ в одне провадження. Цього разу Гнатюк підтримав представника відповідача, але суд, зіславшись на ст. 48 та 116 КАСУ, їм теж відмовив. Після цього суддя зачитав заперечення представника відповідача проти адміністративного позову, в якому зазначено, що Президент України Віктор Ющенко діяв у межах Конституції України та законів України та що "...оскаржуваний Указ жодним чином не впливає та не порушує права, свободи чи інтереси позивачів, не створює для позивачів правових наслідків, що підтверджується судовою практикою." Ольга Четверикова просила в задоволенні позову Гнатюка В.А. відмовити повністю, як раніше вона це зробила відносно позову Оленцевича.

Далі Гнатюк уточнив свої позовні вимоги, замінивши прізвище Президента України для скасування указу Ющенка, а саме: "Обязать Президента Украины Виктора Януковича отменить Указ Президента Украины В.А. Ющенко № 46/2010 от 20 января 2010 года "О присвоении С.Бандере звания "Герой Украины" по мотивам его несоответствия Конституции Украины, Законам Украины и нарушающем мое право быть гражданином Украины ".

Суд призначив наступне засідання на 14.30 20 квітня 2010 р.

* * *

Я звертаюсь до громадян України та хочу нагадати слова Віктора Ющенка про те, що рішення про присвоєння Степану Бандері звання Герой України десятки років чекали мільйони українців, тому ми маємо право вступити в справи на стороні відповідача, надіславши на адресу Донецького окружного адміністративного суду аргументовані заяви, як це зробив Юрій Валторніст із Житомира.

Сподіваємось, що правда і здоровий глузд переможуть!

Слава Україні!

Третій Президент України, лідер "Нашої України" Віктор Ющенко написав листа Президенту Європейського парламенту Єжи Бузеку стосовно присвоєння Степану Бандері звання Героя України. "Українці повинні донести Європі і світові правду про тих, хто боровся за наше визволення", – йдеться, зокрема, у листі. Пропонуємо Вашій увазі повний його текст.

ЮЩЕНКО НАПИСАВ БУЗЕКУ ЛИСТА ПРО БАНДЕРУ

Президенту
Європейського парламенту
п. Єжи Бузеку

Повернення до Європи – одне з підставових положень української національної ідеї. Інтеграція України до євроатлантичних структур є стратегією розвитку, яка реалізовуватиметься незалежно від змін її політичного керівництва. Це не простий шлях, і щоб його пройти необхідна підтримка європейських партнерів. Тому в Україні з великим ентузіазмом сприймають заяви європейських структур, в яких підтримуються ці прагнення нашої держави. Однією з таких заяв стала резолюція Європейського парламенту від 25 лютого цього року.

Як президент, який усі свої зусилля спрямовував на поглиблення інтеграції з Європою, я дякую Вам за визнання того, що Україна є європейською країною і може претендувати на членство в ЄС. Разом із тим як керівник держави, який прагнув об'єднати народ на грунті його справжньої героїчної і трагічної історії, як політик, який продовжуватиме цю роботу, не можу не висловити своє здивування щодо пункту резолюції, де висловлюється глибокий жаль з приводу присудження Степанові Бандері звання Героя України.

Моє рішення не було випадковим. Воно базувалося на висновках вчених – істориків і дослідників архівів. Це рішення стало виявом належної шани особі, яка своєю діяльністю безпосередньо спричинила відродження незалежної Української держави. Активна участь Степана Бандери в українському визвольному русі коштувала йому багатьох років ув'язнення і, зрештою, він заплатив за це своїм життям. Керована ним Організація Українських Націоналістів проголосила відродження Української держави 30 червня 1941 року. Небажання під тиском німців відкликати Акт відовлення незалежності привело Степана Бандеру в нацистський концтабір Заксенгаузен, де він перебув майже усю війну. Тим часом український визвольний рух, що в документах окупаційного режиму став називатися "бандерівським", з кінця 1941 року почав активну антинацистську боротьбу, сприяючи перемозі європейських демократичних цінностей над тоталітаризмом. Жертвою тоталітарних режимів стала вся родина Бандери – батько отець Андрій розстріляний радянською владою 1941 року і похований у сумнозвісній Биківні під Києвом, брати Олександр і Василь замордовані у нацистській фабриці смерті

Аушвіці, брат Богдан загинув у боротьбі з німецьким окупантом на півдні України, сестри Оксана, Марта, Володимира відбули багатолітнє ув'язнення в сибірських таборах. Сам Степан Бандера після війни продовжив активну політичну роботу, спрямовану на здобуття Україною незалежності, а тому, як небезпечний ворог радянського режиму, був убитий кіллером КГБ 1959 року. Ще за життя він став символом визвольної боротьби як для мільйонів українців, так і для тих, хто намагалися завадити нам здобути свободу.

Наш народ, що сотні років існував без держави, намагалися позбавити власної історії. Окремі особистості чи цілі періоди нашого минулого або замовчувалися, або подавалися у цілком спотвореному вигляді. Зрадниками представлялися ті діячі національного руху, які чи не найбільше спричинилися до визволення народу – Іван Мазепа, Симон Петлюра і Степан Бандера. Щойно розпочалася системна робота із відродження національної пам'яті українців, повернення правди про наше минуле.

Вам, пане Єжи, як представнику польського народу, ці процеси мають бути особливо зрозумілі. Адже і Ваша держава перейшла через болісний, але вкрай необхідний період перегляду минулого, формування власного погляду на свою історію. Для цього полякам довелося подолати замовчування Катині, брехню про Варшавське повстання чи героїчний опір вояків Армії Крайової. Історії наших народів надзвичайно схожі, проте це не позбавило їх від конфліктів і протистоянь. Тому залишатимуться певні сторінки нашого минулого чи його діячі, які по-різному сприйматимуться українцями та поляками. Польські герої своїми вчинками часто не вписуються у наше бачення історії, виступаючи радше як її антигерої, схоже є й з українськими. Порозуміння в оцінці Армії Крайової чи Української Повстанської Армії повинно опиратися не на те, що одні вбивали українців, а інші поляків (цього не слід забувати і віддавати належну шану жертвам конфлікту з обох сторін). Порозуміння повинно опиратися на те, що обидві структури завзято протистояли тоталітарним режимам, боролися за національне визволення своїх народів.

Повернення до правди про минуле, яким болісним воно не було б, – це запорука демократичного розвитку у майбутньому. Робота в цьому напрямку є втіленням у життя справжніх європейських цінностей, тому ми продовжуватимемо її. Українці повинні донести Європі і світові правду про тих, хто боровся за наше визволення. Правда про УПА, яка воювала під гаслами "Свобода народам! Свобода людині!" має зайняти почесне місце в європейській історії протистояння нацистському та радянському тоталітаризмам.

Сподіваємося на Ваше розуміння важливості цієї роботи й подальшу підтримку європейської інтеграції України.

З повагою
Віктор ЮЩЕНКО

НА ПЕРЕХРЕСТІ ІСТОРІЇ ТА СУЧАСНОСТИ

"ЩОБ ЖИТИ – НІ В КОГО ПРАВА НЕ ПИТАЮСЬ",

або *Думки громадянина України з приводу втручання деяких держав у наші внутрішні справи*

Степан ВОВКАНИЧ,
д.е.н., професор, провідний науковий співробітник Інституту регіональних досліджень НАН України

Тим часом знаковий камінь напроти Парку культури дедалі більше обростає мохом. І вже в отців Львова зріє ідея збудувати під ним 4-поверховий паркінг для "Євро-2012", на час проведення якого поляки будуть не тільки нашими спільниками, а й традиційними адвокатами інтеграції України в європейські структури: ЄС, НАТО. Росіяни, звісно, після благословення Віктора Януковича Московським Патріархом Кирилом, будуть "перезавантажуватися", себто знову утверджуватися "братніми" стратегічними партнерами. Німці ж неймовірно "сумуватимуть", побачивши, як Україна повільно євроінтегрується, але не визнаватимуть, що це відбувається з давніх причин, закладених ними ж разом з СРСР (після відомої співпраці), коли їхні армії вогнем і мечем двічі пройшлися її землею за час Другої світової війни. Нині вони великі газові партнери і обходять Україну аж по Північному морі.

Проте Україна наперекір усім "воріженькам" – ще не вмерла і не вмре. Тому її новообраному Президентові Януковичу треба знати і співати не лише одну, до того ж вельми регіональну пісню "В степь донецкую вышел парень молодой". Пора, нарешті, об'єднати країну, наполегливо розширювати і удосконалювати її загальнонаціональну стратегію розвитку у науково-пізнавальному, освітньо-культурному, духовно-інтелектуальному, інформаційно-мовному, соціально-економічному, екологічному, безпековому та в багатьох інших всеукраїнських і світових вимірах. Українська національна ідея має бути фундаментом державного будівництва і націєстановлення.

Кожен Президент України, приймаючи присягу на Пересопницькому Євангелії, повинен знати про національно-визвольну боротьбу українського народу проти тоталітаризму і Гітлера, і Сталіна. Сьогоднішній новообраний Президент України, як і кожен наступний, який кладе руку на це Євангеліє, принаймні має твердо знати одну річ: якби не було Бандери – не було б і його на найвищій державній посаді Президента України. Нарешті відати, що гаслом ОУН і УПА було "Свобода народам! Свобода людині!" задовго до того, як Папа Римський Іван-Павло II, виступаючи 5 жовтня 1995 року в ООН з нагоди ювілейного святкування її п'ятидесятиліття та промовляючи на найвищій міжнародній трибуні, запропонував соціогуманістичну концепцію відносин, що панує в звичайній людській сім'ї (де до найслабшого ставляться з найбільшою любов'ю, допомагають, вчать його ходити, говорити). Так, ось ту концепцію слід, на думку Папи, перенести на взаємини між країнами, аби голос сильних світу цього не робив слабші народи безголосими і денаціоналізованими. Понтифік також запропонував за аналогією Гельсінської "Декларації Прав Людини" (1975р.) прийняти в ООН "Декларацію Прав Народів".

Святий Отець під час свого урядового візиту 2001 року в Україну, будучи гуманістом світового масштабу, розширив бінарне розуміння терміна "соціогуманістичний": йдеться про винятково пріоритетне та комплексне ставлення і до нації, і до людини як творців добра, про споконвічне українське проникнення в християнську філософію допомоги слабшому у світі недосконалих взаємовідносин. Папа умислився у глибінь філософії "серця" Сковороди, притаманну духовній ідентичності українців, яку наш філософ розкрив, за словами Понтифіка, коли "запрошував своїх сучасників на перше місце ставити завдання зрозуміти людину". Дивіться на особу, а не на "прибуток як мету кожної економіки".

Замість надувати щоки обуреного, саме Польща – батьківщина першого Папи слов'янина – разом з Україною, де була проведена Ялтинська конференція переможців Другої світової війни, які між собою волюнтаристськи поділили Європу на сфери впливу, могли би спільно, на наш погляд, ініціювати прийняття такої Декларації в ЄС, а потім – в ООН. Натомість наші західні сусіди в один голос з росіянами, євреями шукають слід співробітництва Бандери з нацистською Німеччиною. Їх не турбує, що Берлінська стіна не тільки підсунулася до західних кордонів України, а вона може просунутися і до Дніпра та зробити з українцями те, що свого часу чинила з німцями – роз'єднувати єдину націю. Не доведи Господи, зробити те, що німці творили з євреями, українцями, росіянами та іншими народами, якщо ті покірно не погоджувалися з імперським гаслом: труд у концтаборі II Рейху зробить їх вільними, а в компартійному ГУЛагу – і щасливими. В іншому випадку, скажімо, без вічного союзу зі "старшим" (?) братом – життя взагалі неможливе, а про самостійну Україну не може бути і мови.

Як пише у своїй статті "Бандера: дзеркало Європи" Ярослава Музиченко ("УМ" від 4 березня 2010 року), головний рабин РФ Берл Лазар у розмові з Владіміром Путіним заявив для ЗМІ, мовляв, йому "страшно, що Україна має свою історію". А хіба громадянам України не страшно від того, що інші держави безпардонно втручаються у внутрішні її справи і розпалюють міжнаціональну ворожнечу? Придворний рабин сказав річ, яку, безперечно, варто розцінювати як розпалювання міжнаціональної ворожнечі: у Прибалтиці і в Україні..."місцеві народи ліквідовували євреїв". Чому численні українські Праведники не скажуть п. Лазеру і урядовцям Брюсселя те, що знали юристи з Нюрнберга: ні УПА, ні ОУН та її керівник Степан Бандера не співпрацювали з нацистською Німеччиною. Якщо це було б так, то чи в Нюрнберзі, де СРСР беззаперечно диктував свою волю, а всі європейці перед ним прогиналися, – це питання не було поставлене і колабораціоністи не засуджені? Це ще більше підтверджується тим, як Польщі пізніше легко вдалося скористатися ненавистю советів до УПА та "передовим" нагромадженим кримсько-татарським досвідом КДБ, аби від уряду "імперії зла" дістати схвалення на насильне виселення з рідних земель поголовно всіх носіїв чи не найстарішої гілки української культури – етнічних лемків.

Чи не цей гріх земляків, багатовікова ненаситна жадоба розширити свою територію "от можа і до можа" за рахунок загарбання не тобі Богом призначених земель, а також продовження світової практики експлуатації не лише людини людиною, а й асиміляції однією нацією другої (других), – це все, як і багато іншого, не достойно християнської моралі, підштовхнуло великого Гуманіста – Папу Івана-Павла II – звернутися з трибуни ООН з новою соціогуманістичною парадигмою паритетного захисту і людини, і нації. Очевидно, тут велику роль зіграв особисто пережитий замовний замах на життя Папи, широке нищення більшовиками небажаних суспільних лідерів, світової духовно-інтелектуальної еліти, що прагнула вивести свої нації на самостійний шлях розвитку, їхнє бажання зберегти себе за умов зоднорідннюючих, але не відворотних процесів глобалізації.

Проте Україна, її мова, культура, окрім цивілізаційних глобалізаційних процесів, дедалі інтенсивніше піддаються денаціоналізуючим постімперським впливам – ностальгічно-колонізаційним, руйнівним, але часто невидимих іноземців. Добре, що, нарешті, злочини комуністичних тоталітарних режимів прирівняні до нацистських. Однак, компартійні злочини колишнього СРСР не засуджені: комуністи не покаялися і "Нюрнберг-2" не відбувся. Одна з насильно роз'єднаних по війні націй, тільки 20 років тому зуміла об'єднатися у ФРН, але чи об'єднана, інтегрована вся Європа, Корея? Навіть більше, чи не переможці Другої світової в Ялті опосередковано та ідеологічно спричинили це роз'єднання? Хіба не варто провести в Україні світову конференцію "Ялта-2" та серйозно опрацювати стратегічні засади творення нового соціогуманістичного світу, чесно обговорити природу подій в Косово, в Грузії, у Придністров'ї, Кореї? Хоча їхня природа – різна, попри те, характеризується однаково: не достойна ні цивілізованих людей, ні націй.

Жорстока реальність сьогоднішнього світу повинна гуманізуватися і уможливити надання соціогуманістичній парадигмі XXI сторіччя, яка акумулює ліберальну (акцент на людину) і націоналістичну (основна увага на права нації) та інші концепції розвитку, їхні духовно-моральні, світоглядні цінності, – адекватне міжнародне правове опертя. І, нарешті, допомогти кожній людині, кожному народові бути толерантним у своїх стосунках зі зовнішнім світом, зберегти свою територіальну цілісність, національну тотожність, а в світоглядному плані об'єктивність суджень – м'яко кажучи, спершу побачити свої проступки у себе під носом, покаятись за них, а відтак – вказувати на чужі під далеким лісом.

Насамкінець, на підтвердження актуальності соціогуманізму, – лише один штрих. У межах сучасної Польщі в довоєнні роки проживало 700 тисяч українців. У 1945–47 роках більшість з них (майже 70%) було переселено в різні області Радянської України (Заставний Ф.Д. Населення України. Львів: Просвіта,1993). Решта українців в антигуманний спосіб різних операцій були розпорошені серед польського населення на Півночі та Заході Польщі. Українських етнографічних районів (Лемківщина, Надсяння, Холмщина, Ярославина, Південне Підляшшя) не стало. Єдиним регіоном, де українське населення ще зберігалося на рідних місцях, – це Північне Підляшшя, але його мешканці всупереч очевидним фактам, ще владою довоєнної Польщі були проголошені (як і населення Берестейщини) білорусами. Так звані калакути, тобто українці, які на початку XX ст. в період боротьби царського уряду з Унією, змушені були перейти до римо-католицької церкви. Це населення з часом було повністю полонізовано.

м. Львів

Закінчення. Початок в минулому числі.

ГАЗОВИЙ БЛІЦ-КРИГ ПРОВАЛЕНО

За результатами газового вояжу прем'єр-міністра Азарова до Москви стався повний провал українських біло-блакитних перемовників.

Вони, запевняючи Путіна, мовляв, ми ж свої хлопці, нахраписто зажадали від нього перегляду чинних газових контрактів та зниження ціни на газ, проте... Не спрацювала навіть спокуслива пропозиція щодо здачі української ГТС в управління Росії.

Апетити у кремлівських реваншистів зростають в геометричній прогресії. Лише труба їх уже не цікавить. Очевидно, їх цікавить наша незалежність. Тобто, наразі формула взаємовідносин з Росією вимальовується така – ви нам незалежність, ми вам дешевий газ.

Одна лише українська труба, яку Путін назвав "залізякою", вже не вирішує проблему зі зниженням ціни на газ. Це є найголовнішим викликом біло-блакитній владі, яка, хоч і є за змістом антиукраїнською, та все ж присягала на вірність народові України.

Володимир МАНЬКО,
"Нація і держава"

Президенту Румунії пану Траяну Бесеску
Генеральне Консульство Румунії в м.Чернівці, вул. Шкільна, 16
Копія: Президентові України Віктору Януковичу, Верховній Раді України

ПРОТЕСТ

Блоку Національних Сил Буковини, громадськости Чернівецької області щодо втручання у внутрішні справи України та необ'єктивного представлення історії України (до пункту 20 Резолюції ЄП по Україні, в якому європарламентарі закликають переглянути рішення щодо героїзації Голови ОУН Степана Бандери)

Блок Національних Сил Буковини (обласні організації партій КУН, УНП, УНА-УНСО, УРП, "Собор", РУХ, Дем ПУ та громадськости), громадяни України, які прагнуть захистити Українську державу, висловлюють протест з приводу прийнятої 25 лютого 2010 року Резолюції Європейського парламенту щодо України, в пункті 20 якої йдеться про осуд дій екс-президента В.Ющенка щодо присвоєння лідеру Організації Українських Націоналістів Степанові Бандері звання Героя України (посмертно) і рекомендації щодо перегляду цього рішення.

Вважаємо, що рішення Європарламенту, за яке голосували і європарламентарі від Румунії, є тенденційним, позбавленим серйозного історичного підґрунтя і базується на наклепі про так звану "співпрацю" ОУН і Рейху, який свого часу почала зводити радянська пропаганда на український національно-визвольний рух у часи Другої світової війни.

У цьому офіційному документі вищого законодавчого органу Європейського Союзу Степана Бандеру безпідставно названо "спільником нацистів" під час Другої світової війни.

Степан Бандера і його однодумці прагнули відродити і захистити Українську Державу. Під проводом С.Бандери у Львові 30 червня 1941 року було проголошено відновлення державної незалежности проти волі гітлерівської Німеччини і за це були ув'язнені у німецьких концентраційних таборах. Сам С.Бандера став в'язнем табору Заксенхаузен. Його брати Олександр і Василь відбували ув'язнення в сумнозвісному Аушвіці, а потім були замордовані. Український національно-визвольний рух, який очолював С.Бандера, боровся за державну самостійність України проти більшовицького і гітлерівського окупаційних режимів. Організація Українських Націоналістів, яку очолював С.Бандера, та Українська Повстанська Армія не згадуються в рішеннях Нюрнберзького трибуналу як злочинні чи колаборантські.

Тому оцінки, висловлені Європарламентом щодо постаті С.Бандери, ображають почуття мільйонів українців, які за своє прагнення до свободи і самостійности зазнали наруги й репресій.

Прагнучи добросусідства у стосунках України і Румунії, протестуючи проти несправедливої рекомендації Європейського Парламенту, звертаємося до Вас з проханням вплинути на євродепутатів від Румунії у частині перегляду тенденційного пункту 20 Резолюції ЄП щодо України. Змушені зазначити, що подібні заяви Європарламенту знижують популярність ідеї євроінтеграції серед її прихильників в Україні, які здебільшого є патріотично налаштованими і вважають Степана Бандеру своїм героєм.

м. Чернівці

ЖИВИЙ ЛАНЦЮГ ПРОТИ ТАБАЧНИКА
об'єднав львівських студентів

23 березня в рамках АнтиТабачної кампанії відбулось об'єднання двох найбільших львівських вишів – ЛНУ ім.І.Франка та НУ "Львівська політехніка" і вокзалу.

До побудови ланцюга приєдналось близько десяти тисяч студентів. Також у ході акції студенти з рук у руки передавали "Залікову книжку" Табачника, яку з головного вокзалу відправили в Тернопіль, а потім і в інші міста України.

"Метою акції є висловити свій протест проти призначення Д.Табачника, явного українофоба, міністром освіти і науки України; об'єднати два найбільші університети Львова для спільної кампанії за усунення Д. Табачника з посади міністра освіти і науки України; дати поштовх іншим областям долучитися до всеукраїнської АнтиТабачної кампанії", – заявив координатор АнтиТабачної кампанії Андрій Бень.

Конгрес Українських Націоналістів (Молодіжна Референтура ЛОО), Молодіжний Націоналістичний Конгрес, Українська Народна Рада, ОУМ "Спадщина", ЛОГО "Борець", Фундація Регіональних Ініціатив, ГО "Студент за студента", Молодий Народний Рух, ЛМММГО "Студентське братство Львівської політехніки".

ЦЕРКВА І ДЕРЖАВА

"ВІРА ЧИННА ЛЮБОВ'Ю"

Українська Греко-Католицька Церква закликає Президента Віктора Януковича подбати про рівність перед законом усіх Церков та релігійних організацій України

Про це йдеться у зверненні до Президента України, ухваленому Синодом Єпископів Києво-Галицького Верховного Архиєпископства УГКЦ, засідання якого відбулося 24–25 березня у Львові.

Запевнивши Президента у своїх щоденних молитвах та висловивши пошану релігійним переконанням Глави держави, провідники єпархій та екзархатів УГКЦ в Україні констатують прикрість із того приводу, що у день інавгурації Віктора Януковича була проігнорована традиція, що склалася за роки незалежности України, – запрошувати предстоятелів українських Церков до спільної молитви у соборі Святої Софії.

"Напевно, не зайвим у цьому контексті кожному з нас буде постійно пригадувати собі євангельську пересторогу про сумні перспективи "розділеного царства" (пор. Мт 12, 25). А саме такий сценарій намагаються нав'язати Україні ті сили, що не цінують її історичних традицій, не можуть змиритися з її сучасним статусом та не пов'язують з нею свого майбутнього", – наголошується у Зверненні Синоду.

"Наша держава є поліконфесійною, на відміну від деяких країн світу, в яких лише одна релігійна організація втішається привілейованим статусом на противагу всім іншим деномінаціям, – обґрунтовують свою позицію єпископи УГКЦ. – Відповідно до законодавства України, всі наші Церкви й віросповідні спільноти, належно зареєстровані в державних органах, наділені однаковими правами. У зв'язку з цим ми звертаємося до Вас як до гаранта Конституції, щоби ця рівноправність перед законом та в публічному житті усіх Церков та релігійних організацій була сумлінно дотримана, адже протегування якоїсь однієї конфесії над іншими лише поглиблюватиме роз'єднання між громадянами нашої держави, що завдало б величезної шкоди всьому українському народові".

Також Синод Єпископів УГКЦ у своєму Зверненні до Глави держави висловив стурбованість з приводу надзвичайно низького рівня довіри до влади в українському суспільстві. Одна з причин такої ситуації, на думку владик УГКЦ, – легковажне ставлення самих можновладців до законів, зокрема до Основного закону – Конституції України: "Громадяни не будуть поважати тієї влади, яка не шанує сама себе, діє лише на догоду якійсь політичній групі чи обслуговує чиїсь фінансові інтереси. Тому до Вас як гаранта Конституції і всього правопорядку наше велике прохання: не допускати порушень та необдуманих змін законів. На Вас покладена велика відповідальність – зробити все можливе задля утвердження верховенства права та пошани до влади", – наголошується у Зверненні.

Очільники УГКЦ торкаються питання дотримання етичних норм у політичному житті, які мали би домінувати над корисливими приватними та груповими інтересами: "Окрім моральних принципів та засад, що їх ми як Церква прагнемо прищепити через наше навчання, молоде покоління хотіло б мати живі приклади для наслідування серед сучасних державних мужів і жінок. Тому знову просимо Вас подбати, щоб у владні структури потрапляли справді гідні особи, чесні й відповідальні перед народом, а не догідливі виконавці чиєїсь особистої чи вузькопартійної волі".

Як зазначено у Зверненні, "український народ жертовністю багатьох поколінь довго виборював свою незалежність і заслуговує на те, щоб дії влади відповідали його історичним традиціям, національній ідентичності та насущним (не тільки економічним) потребам. Вагомим здобутком та критерієм для оцінки діяльности будь-якого президента чи уряду є також те, наскільки вони зберегли і примножили надбання свого народу, щоб передати їх майбутнім поколінням".

Владики УГКЦ звернули також увагу Президента України на важливість дбати не тільки про економіку, а й про духовність. "Сьогодні ми найбільше чуємо про економічні справи, подолання кризи, але народові від цього не стає легше. І причина дуже проста: не від самого хліба людина стає щасливою, і не від хліба залежить добробут нації, а від того, наскільки громадяни слухають Боже Слово (пор. Мт 4, 4), наскільки всі, хоч би яке мали завдання у спільноті, чесно, відповідально, прозоро, сумлінно виконують свої обов'язки", – пишуть владики.

"Високодостойний Пане Президенте, – закінчує своє звернення Синод Єпископів УГКЦ, – Ви є віруючою людиною і очолюєте віруючий у своїй переважній більшості народ. Ви знаєте, що "віра чинна любов'ю" – як навчає нас святий апостол Павло (пор. Гал. 5, 6). Ми хочемо цей наш лист до Вас закінчити побажанням, щоб у виконанні своїх відповідальних завдань Ви керувалися любов'ю до народу, демократичним волевиявом якого Ви отримали цю велику відповідальність за його долю".

Чергове засідання Синоду Єпископів Києво-Галицького Верховного Архиєпископства Української Греко-Католицької Церкви відбулося 24–25 березня у Львові. Українська Греко-Католицька Церква налічує близько 5 млн. вірних в Україні і є третьою за величиною релігійною організацією держави.

Департамент інформації УГКЦ

ПАМЯТИ КЛИМЕНТІЯ ГОРБАЛЯ

Минулого року пішов із життя активіст Роздольненської організації Конгресу Українських Націоналістів, голова церковного комітету церкви Київського патріархату, що в селі Кулехво Роздольненського району Кримської Автономної Республіки, Климентій Горбаль, 1928 року народження.

Мешкаючи в Західній Україні, Климентій Горбаль у своєму селі працював головою колгоспу, землерозпорядником, завідуючим кадрами. Будучи вже пенсіонером, 2002 року з родиною переїхав до Криму і вступив до Роздольненської районної організації Конгресу Українських Націоналістів. Пам'ятаю його як принципову і сумлінну людину, який завжди брав активну участь в громадсько-політичному житті організації.

Для нашої церкви цей чоловік зробив дуже багато – зі Львова попривозив хоругви, дзвін, образи, вишиті прекрасні рушники і все, що потрібно було для Богослужіння.

Щиро співчуваємо його дружині пані Марії, дітям, рідним та близьким.

Вічна йому пам'ять! У наших серцях пан Климентій залишиться як порядна, віруюча людина, патріот України.

Теодозія КОБИЛЯНСЬКА, голова РО КУН;
отець ЯРОСЛАВ, священик церкви.
смт Роздольне, Крим

ВШАНУВАЛИ НЕВИННО РОЗСТРІЛЯНИХ

23 березня у Вінниці вшанували пам'ять 100 розстріляних у 1944 р. українських жінок. Вони безвинно загинули лише через те, що стали свідками розкопок 1943 р., які проводила окупаційна німецька сторона. Створена тоді комісія за участи представників 12-ти країн, духовенства підтвердила, що саме НКВДисти здійснили тут жахливий акт знищення десятків тисяч людей у 1936–37 та 1943 рр. Живих свідків цих розкопок радянська влада прибрала 1944 року.

Захід ініціювала Вінницька обласна організація КУН, були також представники НРУ, ОУН. Священики УПЦ КП о.Ігор та о.Микола відправили панахиду за розстріляними. Присутні склали молитву, співали величні пісні. Прозвучав Гімн України як твердження того, що Україна і український народ житимуть вічно.

Прес-служба
Вінницької ОО КУН

СУМУЄМО

3 березня 2010 року після важкої хвороби відійшла у вічність патріотка України, дієва голова Вінницької РО КУН Анна БАЛАТЮК.

Щиро співчуваємо родині та близьким покійної.

Провід Віннницької ОО КУН

Володимир ПЕРЕХРЕСТ,
доцент ДНУ, член Конгресу
Українських Націоналістів

ДО УКРАЇНСЬКИХ СТУДЕНТІВ

Український юначе! Українська юнко!

Серед студентів ви складаєте переважну більшість, принаймні за прізвищами. А що, окрім прізвища, у вас українського? Мова? Пісня? Свідомість? Повага до своїх українських дідів-прадідів, до їхньої пам'яті та традицій? Набувши неприродної для українця російськомовности, ви стали росіянами? Зовсім ні. Ви стаєте ніким! Чи принесло це "русскоязичіє" вам якусь нову культуру, якість, самосвідомість?

Може, ви спілкуєтесь мовою О.Пушкіна ("Татьяна, милая Татьяна, перед тобой я сльозы лью..."), А.Фета ("На заре ты ее не буди..."), чи О.Блока ("Я вижу берег очарованный и очарованную даль...)? Ні! Ви спілкуєтесь кримінально-вульгарною мовою російського блатняка, "острога" і тюряги: "чувіха", "тьолка", "фігня", "лох", "гонішь", "отрив", "отпад", "торчу", "прікол", "мать перемать", майже як Еллочка-людоїдка, тільки цими перлами і висловлюєте усі свої думки і потреби. Російська брудна лайка заполонила навіть коридори університетів: нею спілкуються, вже не оглядаючись на старших чи дівчат, та й самі дівчата теж "загинають", бо це так "прікольно". То все це "русскоязичіє" нас культурно підняло чи опустило?

Для прояснення цього наведемо свідчення англійця Джозефа Маршалла, який 1772 року зробив такі подорожні записи: "Ми зустріли валки українців, що різняться під кожним оглядом від інших мешканців Росії. Це дуже шляхетна раса. Вони виглядають кріпкіше та краще від москалів і перевищують їх в усьому, де лиш одна кляса людей може перевищувати іншу. Вони є чистіші, запопадливіші, чесніші, благородніші, ввічливіші, відважніші, побожніші та менш забобонні..."

Є також численні паралельні свідчення незаангажованих іноземців про народ і культуру Росії тих часів, як наприклад: "Московітяне, власне кажучи, справжні варвари, недовірливі, брехливі, жорстокі, розпусні, обжерливі, користолюбиві, жебраки й боягузи. Вони до того ступеня грубі й неосвічені, що без помічі німців, яких у Москві велика сила, не могли б нічого доброго зробити" (Ля Невіль, франц. посол. "Записки про Московію", 1689 р.).

То що принесло нам "русскоязичіє" та занадто тісні обійми "старшого брата" за останні 300 років? Свободу чи рабство? Культуру чи хамство?

Оті "чесні, благородні, ввічливі, відважні" українці були у 1772-му вільними селянами й козаками, а вже Катерина ІІ принесла в Україну кріпосне рабство. Дід Тараса Шевченка був вільним, а батько – вже кріпаком! Звідси й така страшенна доля. Це відповідь па перше питання. А на друге дайте відповідь самі, проглянувши попередній абзац та прислухавшись до мови своїх однокурсників.

Схаменіться! Викиньте з язика цей бруд разом з мовою російських окупантів, переходьте на лагідну й милозвучну українську мову – мову своїх шляхетних предків! Адже в українській мові та традиції немає брудної "матірної" лайки, а батька й матір здавна поважали й називали на "Ви". У цьому ми завжди були єдиними з іншими великими націями: "YOU" по-англійськи і до короля, і до батька чи слуги, а "ты" для слуги і "Вы" – для господіна могло народитися лише в нації панів і холопів.

Задумайтесь, чому це ми, українська більшість (у тім числі й ваші батьки), заговорили чужою мовою? "Так спожилось"?., чи "русский язик велікій", а український – маленький!?. Ні, і ви це знаєте з історії. Починаючи з Петра І, усі наступні царі, вожді й генсеки Московії впродовж 300 років нищили нашу мову, культуру й шляхетність, вибивали все українське, але ж так і не вибили!

Пам'ять тисяч ув'язнених, убитих і закатованих "за мову", "за Україну" (Іван Богун, Петро Калнишевський, Іван Гонта, Максим Залізняк, герої Крут, Лесь Курбас, Степан Бандера, Василь Стус, В'ячеслав Чорновіл, Валерій Марченко, Левко Лук'яненко, Іван Сокульський...) мученицька Голгофа Тараса Шевченка ("Караюсь, мучусь, але не каюсь...", "За Україну його замучили колись") повинні б збудити ваші молоді серця й душі до свідомого протесту стосовно історичного насилля та до повернення до себе, до чистих джерел. І треба зробити зовсім небагато, непомірно мало у порівнянні з тим, що зробили вони...

Вимагайте, щоб вам, українцям, читали лекції українською мовою, адже це регламентовано Конституцією, законами України і наказами ректорів. Викладачі, які ще викладають російською, є порушниками усіх цих законів. Ми не тубільці з резервацій, ми у себе вдома! І Україна – єдине місце у світі, де право українця на все українське є абсолютним, необмеженим! Так чинять усі достойні народи й держави світу. Ніхто не буде поважати народ, який сам себе не поважає!

Чому Катерина Чумаченко-Ющенко з Чикаго і Гайде-Марія Стефанишина з Оклахоми, які народились і виросли в Америці, володіють українською мовою, а багато з нас, хто народився і виріс в Україні, не володіє нею? Це дошкульне запитання можемо розв'язати тільки ми самі, – адже зараз, на відміну від минулих століть імперського нищення, ніщо не заважає нам відроджувати і розвивати мову своїх батьків і дідів на нашій Богом даній землі.

Читайте й перечитуйте нашого пророка Тараса Шевченка: "І мертвим, і живим...", "Сон", "Кавказ" – там ви знайдете опору і наснагу для повернення до себе, до ваших глибинних джерел, до свободи.

Скиньте з себе усі ознаки несвободи й рабства, найвиразнішою і найганебнішою з яких є добровільне "русскоязичіє". Ваших батьків ще можна зрозуміти, бо вони жили у той час, коли за одне наполягання на своїй українськости українці потрапляли у Сибір, як у 1969-му на 13 років студент ДДУ Іван Сокульський (пропонував в університеті читати лекції також і українською!). Знання російської мови, як і будь-якої іншої, нікому не зайве, але незнання мови своєї нації й держави не прикрашає, а принижує нас, українців.

Ви ж чуєте, що російські можновладці па кшталт Путіна та Жириновського вважають вас своїми спільниками чи заручниками і погрожують на захист вас, "русскоязичних", націлити наші ж ракети СС на Україну. Л.Путіна сказала: "Россия кончается там, где кончается русский язык", у черговий раз підкресливши роль російської мови як засобу агресії та експансії. Тож кордон проходить через вас, через серце кожного, і вам вибирати, по який бік цього кордону стати – на свій, український, чи чужинський.

Через 5–10 років саме ви – молоде покоління українців – демонструватимете світові обличчя нації, являтимете дух і розум народу та визначатимете подальший напрямок його поступу або ж занепаду. А чи плекаєте Ви у собі якості справжньої інтелектуально-культурної еліти нації – її Проводу, про який великий українець Дмитро Донцов сказав: "Нарід, маса – знає, хоч і не завжди, – чого він не хоче. Та рідко знає – чого він хоче... Це йому має сказати Провід, який поведе його добрим шляхом, якщо Провід добрий, або облудним – коли Провід злий" ("Дух отари і дух провідництва", 1952).

Тож чи готуєте ви себе до нелегкої, але шляхетної місії Проводу, еліти нації, яка поведе її добрим шляхом?

Слава Україні!

НАША ВІДПОВІДЬ – КОНСОЛІДАЦІЯ

Більшість політичних партій, які офіційно діють в Україні, є антиукраїнськими та їх очолюють вихованці комсомолу, партії і силових структур СРСР.

Юридично світовою спільнотою ми визнані державою, але керують Україною клани, які вирішують свої інтереси без народу. Знову запитання – ХТО ВОНИ? Відповідь: вихованці КПУ-КПРС. Вони постійно у владі – від президента до виконавців найнижчої ланки. Вміло маніпулюючи процесом, збагачуються, ділять державне майно, а простіше – розкрадають. І кричать зомбованим, що вони день і ніч бережуть народне добро. Щодня на екранах телевізорів вони повчають нас, як і 30–40 років тому, як треба жити. А для того, щоб комфортно жити нині і в майбутньому, необхідно знаходити ворогів, які заважають жити. Сьогодні в них це Ющенко і С.Бандера, Р.Шухевич... Є ще рупори агітації і впливу, а також зомбування. Хто ці люди і їхні прізвища? Чорновіл, А.Герман, Стоян, Чечетов, Шуфрич, Єфремов, Мірошниченко, Симоненко, Литвин... Багато зусиль доклала і Ю.Тимошенко. Що отримали? Під час свого приїзду в Крим В.Янукович мовою метрополії інформував, під оплески однодумців, присутніх у приміщенні ВР Криму, що він весь час на зв'язку з Президентом Медведєвим. На мою думку, формується однопартійна і залежна від Москові колоніальна адміністрація. Ю.Тимошенко поспішила заявити про своє опозиційне лідерство. На мою думку, це є рафінована або підконтрольна, узгоджена з ПР частина так званих слуг народу. Сама Ю.Тимошенко для української нації є троянським конем. Україна для неї є місцем проживання, бізнес-проектом і втіленням авантюр разом з ПР. Для них багаторазове входження на посади є змістом їхнього безбідного життя. Хто з них реформатор? Для чого їм виконувати ті правила і закони, з якими живе цивілізований світ? Вони в Україні отримали все, що хотіли!

Моє бачення: консолідація правих сил, узгодження спільних дій. Забути про особисті Я та працювати на благо НАЦІЇ. Слава Україні!

В. ОВЧАРУК,
голова Кримської організації КУН

ЗАЯВА

Київської міської організації Конгресу Українських Націоналістів

Як стало відомо, у Запоріжжі до 9 травня за ініціативи місцевого осередку КПУ планується встановити пам'ятник кримінальному злочинцю, кату народів, людині, у якої руки у крові по лікті – Джугашвілі-Сталіну. З цього приводу Київська міська організація КУН висловлює рішучий протест та звертається до славних нащадків українських козаків-запорожців – не допустити встановлення пам'ятника.

Саме Джугашвілі-Сталін був ініціатором та керманичем Голодомору в Україні 1932–1933 років, в результаті якого було заморено голодом до 10 млн. українців. Саме Джугашвілі-Сталін організував небачений в історії людства політичний терор, коли людей просто хапали на вулиці, осуджували та розстрілювали. Остаточну кількість репресованих та знищених людей історики не можуть встановити і по сьогодні. Саме Джугашвілі-Сталін 1939 року вступив у перемовини з Гітлером щодо розподілу Східної Європи, і лише порушення домовленостей з боку Гітлера призвело до початку Другої світової війни.

Встановленням пам'ятника Сталіну червоні реваншисти роблять черговий крок у розв'язанні нової війни – війни проти незалежної України, мета якої – відновлення їхнього повного всевладдя, ліквідація української державности та повернення у морок терору.

Закликаємо запорожців – схаменітесь, доки не пізно! Не вірте новітнім червоним брехунам, які знову обіцяють "рай" на землі, що обов'язково обернеться лише новими річищами крові. Пам'ятайте – лише незалежна та демократична Україна, частина загальноєвропейської спільноти у майбутньому, може гарантувати вільний розвиток та реалізацію ваших здібностей, прав та свобод, а відтак, відповідний європейський рівень життя.

Запорожці! Якщо ви не байдужі до майбутнього нашої України, якщо ви хочете бачити її цілісною, незалежною та демократичною державою – не допустіть встановлення пам'ятника Джугашвілі-Сталіну у вашому місті! Не чекаючи на когось, самоорганізовуйтесь та розпочинайте акції протесту. Ми обов'язково вас підтримаємо.

Провід КМО КУН

МОВА І НАЦІЯ

МОВНЕ ВІДРОДЖЕННЯ В УКРАЇНІ

і "Європейська хартія регіональних мов або меншин"

Микола БІЛИЙ, політолог

Жага України якомога швидше вирватися з-під московського силового поля не лише де-юре, але й де-факто у спосіб енергійного вступу у будь-які європейські структури та приєднання до всіляких цивілізаційних європейських конвенцій, хартій, договорів і т. ін. породжує стихійні лиха в Україні.

Так відбувається через рабську психологію українців, нажиту віками у підневільній Україні.

Спрацьовує страшна формула проф. Л.Силенка: "Між вільними народами може бути вільним тільки той народ, який має чітко визначене своє духовне, економічне й історичне обличчя, без такого обличчя він між вільними житиме, як невільник, він не буде співтворцем філософії волі, він її бездумно мавпуватиме, він на волі не матиме здібності "в колі народів вольних" бути собою, і тому во ім'я волі вільно розчиниться між вільними і вільно загине".

Відпущені на "незалежність" з московської імперської в'язниці перефарбовані нашвидкуруч з московських холопів на "незалежних" міжнародних діячів пристосуванці, котрі не встигли (а чи й не збиралися) вивчити уроки української національно-визвольної боротьби, жваво приступили до мавпування (за формулою Л.Силенка) від імені вільної України їй на загибель.

Такі "мавпувальники" навіть не потрудилися усвідомити-розшифрувати єдино правдиву і рятівну для України формулу геніального європейського мислителя середини XIX ст. Кароля Гавлічека-Боровського: "Україна – це постійне прокляття, яке самі над собою проголосили її гнобителі... доки не буде виправлена кривда, зроблена українцям, доти неможливий справді міжнародний спокій".

Виправляти кривду треба, а не мавпувати абсолютно неприйнятні для трагічних реалій України документи, в конкретному, означеному в заголовку статті, випадку – "Європейську хартію..."

Сьогодні президент України, неукраїнець за етнічним походженням і за духом, В.Янукович заявляє про намір закріпити в Україні трагічні наслідки тривалої окупації України Московією саме через використання названої "Європейської хартії...", а правдивіше – утримати імперський плацдарм. В Україні не реалізується на перехідному періоді від підневільного стану до самостійної національної державності основоположний принцип міжнародного права: право нації на політичне самовизначення; українську націю штучно замінено населенням України, а це принципово різні категорії.

Отож, чи сумісна теза преамбули Хартії щодо "охорони історичних регіональних мов" з історичною правдою щодо України, де на притаманно українських етнічних землях ще й тепер більшість населення складають українці, але під окупаційним геноцидно-лінгвоцидним гнітом вони втратили рідну мову, перейшли на окупаційний "язик". Хіба виправлення кривди не означає рішучого виключення насильно накинутого окупантами "язика" замість знищеної рідної мови самоідентифікованих українців разом з тими українцями, котрі записані "русскімі" і вже втратили потяг до правдивої ідентифікації з категорії "історичної регіональної мови" та охрещення такого наслідку "трагічним наслідком окупаційного лінгвоциду"?! Справедливе виправлення кривди вимагає негайного покликання державної програми мовного відродження скаліченого українства, засудження міжнародною спільнотою імперського злочину лінгвоциду та зняття питання про відмінну від державної регіональну мову ("язик") для більшості населення регіону.

По-друге, в частині I Статті 1 Хартії виразно зафіксовано, що термін "регіональні мови..." не включає в себе мови мігрантів; але ж "язик" є якраз мовою мігрантів, яких імперська метрополія нагнала (населила) в Україну на місце тотально винищених і депортованих з України в сибіри українців. Тобто "язик" є мовою московської нацменшини, а вона нині складається з дуже незначної частини лояльних до Української держави громадян і дуже значної, фактично – ворожої до Уукраїнської держави, частини, яка зухвало чинить шалений опір відродженню українства та організовує за підтримки Московії антидержавні заколоти типу заколотної кримської автономії, сєвєродонецького ПіСУАРу і т.ін., а тому підлягає репатріації з України на "родіну радного язика". І на цьому мала б наполягати і "Європейська хартія...", якби вона правдиво дбала про "виправлення кривди, зробленої українцям" і будь-якому іншому народові і його державності.

У зв'язку з нинішнім трагічним розвитком подій в Україні (захопленням влади чужою "п'ятою колоною") та в ім'я "справді міжнародного спокою" об'єднана Європа має негайно наполягати на денонсації Україною Хартії у відповідності з її 22-ю Статтею та разом з ООН наполягати, включно до політичних і економічних санкцій, на інкорпорації в Конституцію України норм ратифікованої Україною міжнародної "Конвенції про забезпечення прав осіб, які належать до національних меншин" від 21.10.1994 р. Інкорпорація норм названої Конвенції в Конституцію та жорстке дотримання конституційного порядку в Україні поставить лояльну частину московської нацменшини (щодо нелояльного ставлення з боку держави має бути категоричним) "выполнении этими лицами (представниками нацменшини, – **Авт.**) своих обязанностей по отношению к государству, на территории которого они проживают"... в рамках "(ассоциаций, землячеств и т.п.) просветительского, культурного и религиозного характера в целях сохранения и развития этнической, языковой, культурной и религиозной самобытности".

Українство має відроджуватися в Україні через обов'язкові інституції державної мови, Української помісної церкви в статусі Київського Патріархату. Адже справедливо відзначає дослідник релігійної політики М.Бучацький у своїй Пояснювальній записці "Московський цезаропапізм – дамоклів меч над українською державністю і духовністю", поданій у Верховну Раду 2000 р.: "Слід ще раз нагадати Президентові України, найвищому керівництву держави, Службі Безпеки України, Секретарю Ради Національної безпеки України аксіому: "Чий край, того й релігія" і не забувати, що може статися навпаки: "Чия релігія, того й край".

Прикметно, що Московія більшою мірою поневолила Україну православним хрестом і кадилом, аніж Чеченію новітніми танками і ракетами" (кінець цитати).

Тільки правдиве бачення реалій та заходи, запропоновані в цій статті, спроможні запобігти апокаліпсичному розвитку подій у Європі.

ЧИТАЦЬКА ПОШТА

ТРИ ВИСТАВИ В ОДИН ДЕНЬ

Трагічна подія сталася 5 березня 1950 року. На конспіративній квартирі у селищі Білогорща під Львовом у збройній сутичці з московськими окупантами героїчно загинув Головний командир УПА генерал-хорунжий Роман Шухевич (Тарас Чупринка). Вже у незалежній Україні Романа Шухевича офіційно визнано Героєм України (посмертно).

У день 60-річчя загибелі Шухевича-Чупринки в Музеї визвольних змагань Прикарпатського краю було показано театралізовану літературно-вокальну композицію за книгою Ярослава Яроша "Керманич Повстанської Армії" у виконанні студентського театру Педагогічного інституту Прикарпатського національного університету імені Василя Стефаника.

Того ж дня прем'єрний показ вистави-композиції "Чорні гори – Білогорща" за сценарієм і в постановці заслуженого діяча мистецтв України Ярослава Яроша відбувся на кафедрі філології Педагогічного інституту, а також в приміщенні обласної бібліотеки для дітей.

Майбутнім вчителям бажали успіхів у житті та педагогічній діяльності завідувачка кафедри філології та методики початкової освіти доктор філологічних наук, професор Прикарпатського Національного університету ім. Василя Стефаника Тетяна Котик, заступник директора облкнигозбірні для дітей Тетяна Назарук, директор Музею визвольної боротьби Прикарпаття Оксана Романів, учасник бойових дій ОУН-УПА Стефанія Костюк, голова мовного комітету Івано-Франківської міськради Надія Григорів, керівник об'єднання інтелігенції Надвірнянського району Євдокія Непеляк та інші.

Учасницям студентського театру Railway Пединституту вручено книжки про місця переможних боїв УПА в Карпатах.

Василь СОФІЮК,
м. Івано-Франківськ

Видавець Конгрес Українських Націоналістів
Засновник Степан Брацюнь
Редакційна колегія Іван Белебеха, Іван Головацький, Ярослав Радевич-Винницький, Степан Семенюк.

Адреса редакції: 01001, вул. Хрещатик, 21, пом. 111, м.Київ; тел./факс (044) 279-78-08
e-mail: nacija@ukr.net
www.nacija.org.ua
Адреса видавця: 01004, вул. Антоновича, 36, м. Київ, тел./факс 235-37-61

Реєстраційне свідоцтво: Серія КВ № 7970, видане Державним комітетом інформаційної політики, телебачення та радіомовлення України 08.10.2003 р.
Передплатний індекс: 09715
Банківські реквізити: СПД Брацюнь Степан, р/р №26008013932801 у філії "Центральне регіональне управління ВАТ "Банк "Фінанси і кредит", ТОВ м. Київ, МФО 300937, ЄДРПОУ 2305606776

Газету набрано і зверстано у комп'ютерно-видавничому центрі Конгресу Українських Націоналістів.
Газету видрукувано у ТОВ "Поліграфічна компанія "Інтерекспресдрук"
Замовлення №
Наклад 5 000
Ціна договірна

0 1 2 3 4 5 6 7 8 9